

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie w jakim Komisja mogła swobodnie przyjąć mniej restrykcyjne środki, w celu zaradzenia brakom w zaopatrzeniu, które nie zostałyby przyjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że skarżące mogły w uzasadniony sposób oczekiwać, iż Komisja użyje narzędzi dostępnych w rozporządzeniu nr 1234/2007 w celu przywrócenia dostępności zaopatrzenia w surowy cukier trzcinowy do rafinacji. Skarżące mogły także w uzasadniony sposób oczekiwać, że Komisja zachowa równowagę pomiędzy rafineriami importującymi a krajowymi producentami cukru.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji w ten sposób, że działania Komisji były oczywiście niewłaściwe w świetle braków w zaopatrzeniu. Komisja powinna była złagodzić ograniczenia w przywozie dla rafinerii trzciny cukrowej. Zamiast tego Komisja zwiększyła produkcję krajową i uzależniła dostęp do dodatkowych przywozów od penalizujących i nieprzewidywalnych opłat.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 39 TFUE w ten sposób, że Komisja nie osiągnęła dwóch celów określonych w tym postanowieniu traktatu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1006/2011⁽²⁾ w ten sposób, że opłaty nałożone na biały cukier w istocie są tylko nieznacznie wyższe niż te dotyczące cukru surowego, bowiem różnica wynosi około 30 EUR za tonę. Kontrastuje to z różnicą 80 EUR pomiędzy standardowym cłem przywozowym za cukier rafinowany (419 EUR) a surowy cukier do rafinacji (339 EUR), które są określone w rozporządzeniu nr 1006/2011.

Dodatkowo, na poparcie skargi o odszkodowanie skarżące twierdzą, że Komisja w sposób rażący i oczywisty przekroczyła margines swobodnego uznania przyznany jej przez rozporządzenie nr 1234/2007 poprzez jej bierność i niewłaściwe działanie. Ponadto brak przyjęcia odpowiednich środków przez Komisję stanowi oczywiste naruszenie zasady prawa „mającej na celu przyznanie praw jednostkom”. Komisja w szczególności naruszyła ogólne zasady UE pewności prawa, niedyskryminacji, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności, sumienności i dobrej administracji.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

(2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Klizli przeciwko Radzie

(Sprawa T-336/12)

(2012/C 287/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yousef Klizli (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: Z. Garkova-Lyutskanova, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2012/256/WPZiB z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji Rady 2011/782/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 126, s. 9), w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 126, s. 3), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

- skarżący został niesłusznie umieszczony w wykazie jako osoba, która zapewnia reżimowi wsparcie finansowe.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że

- zaskarżone akty Rady zostały wydane bez żadnej podstawy prawnej i naruszają obowiązek uzasadnienia, prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do skutecznej ochrony sądowej oraz prawo własności; ponadto naruszają one zasadę proporcjonalności i dobre imię skarżącego.